

EUROOPA LIIDU FINANTSTEENUSTE TURG: ÜHTSE TURU IDEEST FINANTSTEENUSTEALASE TEGEVUSKAVANI

Evelin Aarma

■ Ühtne turg kui Euroopa Liidu keskne idee ■

Ühtne turg on Euroopa Liidu peamine majanduslik aluspõhimõte. See pärineb ühest Euroopa ühenduste aluse pannud lepingust – juba 1958. aastal allkirjastatud Euroopa Majandusühenduse¹ asutamislepingust. Idee luua n-ö piirideta Euroopa pidi algselt teoks saama vaid kaubanduse valdkonnas. Selle eesmärk oli luua ettevõtetele uute turgude näol avaramad ärivõimalused ning tekitada seeläbi tugevam konkurents. Tihedam konkurents omakorda on kasulikum tarbijale, sest tagab suurema toodete ja teenuste valiku, madalamad hinnad ning kõrgema kvaliteedi. **Esialgu käsitati ühisturu saavutamise vahendina tolliliitu**, mis loodi Euroopa Majandusühenduses 1968. aastal. Liikmesriikide vahel kaotati tollimaksud ja kvoodid ning kolmandate riikide suhtes kehtestati ühtsed tollitariifid. Ainsaks erandiks jäi põllumajandus, mis on ELis tänaseni väga tugevalt reguleeritud valdkond.

Kuigi tollitariifid ja kvoodid ühenduse liikmesriikide vahel kaotati, ei edenenud ühisturu loomine kergelt, sest mitmed tollivälised barjäärid (nt ohutus- ja pakendamisnõuded) tekitasid nendevahelisele kaubandusele kohati väga suuri takistusi. Ühtse turu loomisele andis tugeva tõuke 1987. aasta keskpaigas jõustunud ühtse Euroopa akt², mis täiendas Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut ning nägi ette ühisturu loomist 1993. a alguseks: **tolliliitu hakkas täiendama veel piiranguteta siseturg**. See tähendas, et ühenduse piires lisandus kaupade tolli- ja kvoodivabale liikumisele ka mittetariifsete piirangute kaotamine ehk teisisõnu kaupade, teenuste, isikute ja kapitali vaba liikumine. Kuigi põhimõtteliselt eksisteerib ELi liikmesriikide siseturg seega juba kümme aastat, ei ole see ülesande keerukuse tõttu siiski lõplikult välja kujunenud ning jätkub intensiivne erinevate detailide viimistlemine.

■ Finantslõimumise käsitlused teoreetilises ja empiirilises kirjanduses

Teoorias ja empiirilistes töodes hinnatakse rahvusvahelise finantslõimumise mõju erinevalt, kohati on hinnangud isegi täiesti vastakad. Tüüpilise lähenemise kohaselt lihtsustab rahvusvaheline finantsintegratsioon koos majanduse avatusega riskide jagamist

¹ European Economic Community; EEC.

² Single European Act.

ning suurendab seeläbi tootmise spetsialiseerumist, kapitali efektiivset paigutumist ja majanduskasvu. Ent tegelikult võib riikidevaheline finantsintegratsioon olemasolevate turumoonutuste tõttu majanduskasvu isegi aeglustada. Näitena võib siin tuua 1990. aastail aset leidnud Mehhiko ja Aasia kriise, mis tekkisid seetõttu, et kapitali suur sissevool asendus järsu väljavooluga. Teoreetiliselt ei ole päris selge ka see, kas finantssektori areng mõjutab reaalsektorit või vastupidi. **Siiski on majandusteadlased praegu arvamusel, et finantssektori areng soodustab investeringuid ja majanduskasvu**, eriarvamusel ollakse üksnes selle suhtes, kui suur see mõju on. Rahvusvahelise finantslõimumise positiivse mõju tingimuseks on õige majanduspoliitika ja hea institutsionaalne korraldus.

Mitmeis ELis laialdaselt viidatud uurimistöödes tõstetakse esile euroliidu finantsintegratsiooni kasulikkust. Näiteks peaks ühtse väärtipaberituru mõjul liidu SKP järgmise kümne aasta jooksul suurenema 1,1% ning praeguse ebaefektiivsuse põhjuste kaotamine panganduses annaks potentsiaalset kasu 1,4...1,6% SKP suhtes³.

Tarbijate usaldusel põhineva finantsteenuste valdkonna reguleerituse tõttu peavad sektori loomuliku arenguga kaasnema seadusemuudatused. Sageli püütakse õigusaktide abil lisaks ka teatud soovivat arengusuunda süvendada. Näiteks **finantssektori lõimumine on olnud küll loomuliku arengu tulemus, kuid seda on omakorda toetanud seaduste areng**.

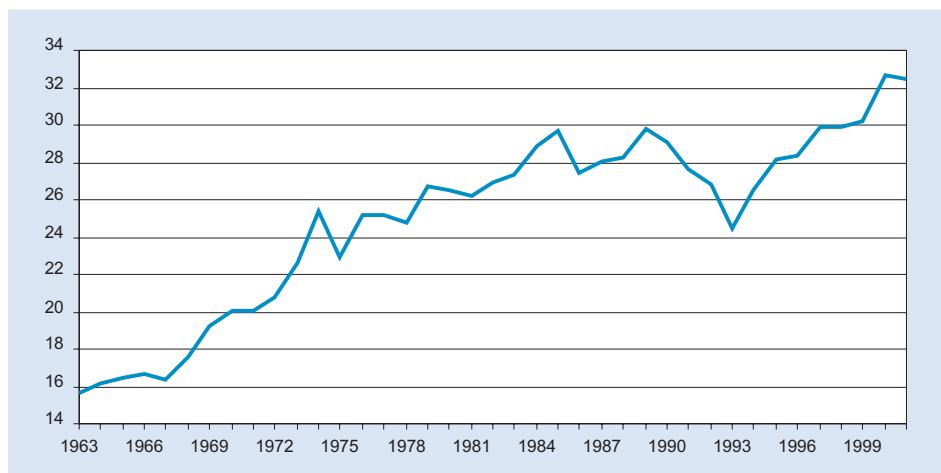
■ Finantsteenuste siseturu areng ■

Finantsteenuste valdkonnas on mitmete tegurite mõjul toimunud üldine areng paralleelselt ühtse turu arenguga. Siinkohal paar selle olulisemat põhjust:

- tänu tolliliidu ja siseturu loomisele on tihenened väliskaubandus liikmesriikide vahel (vt joonis 1). Intensiivsem väliskaubandus vajab aga laiemat rahvusvahelist finantseerimist ning ergutab seetõttu otseselt finantsteenuste rahvusvahelistumist;
- ühisraha euro kasulikkus ei saa täielikult avalduda ühtse finantsturuta. Ühisraha suurendab veelgi turgude läbipaistvust ning seeläbi ettevõtetevahelist konkurentsi, samuti mõjutab ta kapitaliturgude konsolideerumist;
- tehnoloogia edusammud on toonud kaasa elektrooniliste teenuste arengu, mis tähendab, et riikidevaheline finantsäri on muutunud oluliselt mugavamaks ja kättesaadavamaks. Ettevõtlus, sh ka finantssektoris, on muutunud sellest tulenevalt oluliselt läbipaistvamaks, konkurents on suurenenud ning paljud erinevais riikides asuvad finantsasutused on ühinenud. On tekkinud ka palju finantskonglomeraate⁴.

³ Vt *Financial Services Action Plan, Seventh Report, 3 December 2002*, http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/finances/actionplan/progress7_en.pdf

⁴ Finantskonglomeraat on finantsgrupp, mis tegutseb nii pangandus-, investeerimisteenuste kui kindlustussektoris.

Joonis 1. Kaupade eksport-import Euroopa Liidus (turuhinnad, % SKP suhtes)

Finantssektori erinevate osade – pangandus-, väärtpaberi- ja kindlustusturu – lõimumisel keskenduti esmalt panganduse kui kõige varem arenema hakanud valdkonna reguleerimisele. **Panganduses** algas siseturu loomine juba Euroopa Majandusühenduse moodustamise alguses 1958. aastal ning see on toimunud tihedalt käsikäes kogu siseturu üldise arenguga. Piiriülese panganduse toetamise peamisteks vahenditeks oli ühenduse algaastail turgudele sisenemise dereguleerimine koos asutamisõiguse tunnustamisega ja vajadusel õigusaktide koordineerimisega. 1973. aastal anti välja aga esimene direktiiv, millega algas seaduste harmoneerimine. Tolleks ajaks oli pankade sisenemisel teiste riikide turule nende diskrimineerimine seal küll väga väike, kuid piiriülest konkurentsi takistasid kapitali liikumise piirangud. Lisaks oli pangajärelevalve koordineerimata, mistõttu pangad pidid erinevais ELi riikides tegutsedes arvestama erinevaid usaldatavusnõudeid.

Väärtpaberituru reguleerimise areng on olnud samalaadne pangandusturu omaga, kuigi sellega võrreldes ajalisel nihkes – olulisimad direktiivid anti välja alates 1979. aastast. **Kindlustussektori** reguleeritus liikmesriigiti 60. ja 70. aastail aina suurenes. See muutis nende ettevõtete tegutsemise teistes liikmesriikides keerulisemaks ja kogu Euroopas tegutsevate kindlustusettevõtete arv üha vähenes. Et kindlustusseltside tegevust reguleerivad ning järelevalve- ja tarbijakaitsealased õigusaktid olid väga erinevad ja neid oli väga palju, siis jäi ELi kindlustussektori seaduste harmoneerimine muudest sektoritest märgatavalt maha.

Kannapöördeks finantssektori reguleerimise arengus oli siseturu arendamise programm, mis nägi ette nelja vabaduse – kaupade, teenuste, kapitali ja isikute liikumise vabaduse – rakendamist 1993. a alguseks. 80. aastate alguses oli Euroopa pangandusturg väga killustatud. Seda perioodi iseloomustas suur õigusaktide arv, sh kontroll intressimäärade ja kapitali liikumise üle, laenupiirangud ning riigiti väga erinevad reservi-

nõuded⁵. Asutamist takistas see, et filiaalid teises riigis tuli luua selle riigi seaduste järgi, mis tõi aga kaasa märgatavaid lisakulusid. Täita tuli teises riigis kehtivaid nii kapitali- kui maksevõime nõudeid. Siseturu programmi raames võeti aga suund sellele, et muuta regulatiivaktide arv minimaalseks ning kasutada teatud ühtseid miinimumstandardeid. Teise pangandusdirektiiviga⁶ anti pankadele võimalus tegutseda koduriigi⁷ järelevalveasutuse väljastatud ühtse litsentsi⁸ alusel kogu ELis, tunnustati vastastikku kehtestatud reegleid ning pandi järelevalvekohustus koduriigile. Paljudes riikides valitsenud kontroll kapitali liikumise üle, mis oli tugevasti takistanud finantsteenuste piiriülest pakkumist, kaotati kapitalivoogude liberaliseerimise direktiiviga 1988. aastal. Sellega oli finantssektori teenuste vaba liikumise olulisimaid tingimusi täidetud.

Paar aastat pärast pangasektorit rakendati ühtse litsentsi põhimõtte ka väärtpaberiturul ja kindlustusturul. Väärtpaberiturgu on üritatud reguleerida samade põhimõtete järgi kui pangandusturgu, arvestades muidugi sektori spetsiifikat. Kindlustusturg on aga olnud liikmesriikidevahelisele konkurentsile seni siiski suuresti suletud.

■ Finantsteenustealane tegevuskava ■

Siseturg areneb pidevalt ja seetõttu tuleb koostatud plaane aeg-ajalt täiendada. **Koos siseturu uue strateegiaga koostati 1999. aastal ka eraldi finantsteenustealane tegevuskava⁹.** See koosneb mitmeist meetmest, mille eesmärk on saavutada 2005. aastaks pangandus- ja kapitaliturgude täielik lõimumine. Tegevuskava ei ole oma iseloomult nii radikaalne kui 90. aastate alguse plaanid, vaid täiendab seni tehtut ning kohandab õiguslikku raamistikku turul aset leidnud arenguga. Samuti on finantsteenustealane tegevuskava üks oluline lüli selleks, et jõuda 2000. aastal Lissabonis Euroopa Ülemkogu poolt seatud eesmärgile – muuta euroliidu majandus aastaks 2010 maailmas kõige konkurentsivõimelisemaks majanduseks. Ambitsioonikas siht tähendab seda, et tuleks ületada ühe protsendipunkti suurune potentsiaalse majanduskasvu vahe Ameerika Ühendriikidega.

Tegevuskaval on kolm strateegilist eesmärki:

- luua ühtne hulgifinantsteenuste turg;
- luua avatud ja kindel jaepangandus- ning jaekindlustusturg;
- tagada nüüdisaegsed usaldatavusnormatiivid ja järelevalve.

Lisaks on ühtse finantsturu toimimiseks vaja teatud fiskaalreegleid ehk maksudealast koostööd.

⁵ Näiteks 1990. aastal oli reservinõue Belgias, Hollandis, Luksemburgis ja Taanis 0%, Portugalis aga 7% ning Itaalias 22,5%. Europiirkonna pankade lühiajaliste deposiitide kohta kehtib praegu 2%ne reservinõue.

⁶ Direktiiv 89/646/EMÜ.

⁷ Koduriigi all mõeldakse riiki, kus asub panga peakorter.

⁸ Ühtne panganduslitsents tähendab seda, et ühes liikmesriigis tunnustatud pangad võivad asutada filiaale või pakkuda piiriüleseid teenuseid teistes liikmesriikides ilma teise riigi lisalitsentsi või -tunnustusega.

⁹ *Financial Services Action Plan*; FSAP.

Ühtne hulgifinantsteenuste turg

ELi väärtpaberite ja tuletisinstrumentide turud on edasi arenenud – väärtpaberiturgude omavahelised suhted tugevnenud ning maksesüsteemid täiustunud. See on muutnud väärtpaberite emiteerimise ja nendega kauplemise euroliidus oluliselt lihtsamaks. Tegevuskavas on selleks ette nähtud järgmised toetavad meetmed:

- piirangute kaotamine kapitali kaasamiselt ELi piires (aruandlusnõuete ja emissiooniprosppektide direktiivi uuendused);
- lõimunud väärtpaberi- ja tuletisväärtpaberiturgude ühine raamistik (sh investeerimisteenuste direktiivi uuendamine, turuga manipuleerimist piirava direktiivi vastuvõtmine);
- suund börsil noteeritud ettevõtete finantsaruannete ühtlustamisele (rahvusvaheliste raamatupidamisreeglite rakendamine);
- riikidevahelise väärtpaberitega kauplemise toetamine (sh finantstagatiste piiriülese kasutamise direktiivi vastuvõtmine);
- finantsasutuste piiriülese restruktureerimiskeskonna arendamine (sh ettevõtete ülevõtmispakkumiste direktiivi vastuvõtmine, mille eesmärk on kaitsta vähemusaaktsionäre);
- õigusliku raamistiku loomine vabatahtlikele pensionifondidele, mis aitaks edendada tööjõu mobiilsust (pensionifondide järelevalve direktiivi vastuvõtmine ning pensionide maksupõhimõtete koordineerimine).

Avatud ja kindel jaeturg

Olulisimad muudatused ELi finantsturgudel on toimunud peamiselt hulgiteenuste osas. Kuid ka jaesektor kohandub, sest levinumate finantsteenuste puhul võrdlevad tarbijad erinevais riikides pakutavaid võimalusi, eriti internetikaubanduse ja muude kaugturgunduse vahendite arengu tõttu. Veel suuremaks takistuseks kui hulgitarbijatele, on õiguslikud ja administratiivsed erinevused teenuste piiriülesel ostmisel või pakkumisel aga jaetarbijatele. Tegevuskavas on nende kõrvaldamiseks kavandatud järgmised meetmed:

- info ja läbipaistvuse suurendamine piiriüleste jaefinantsteenuste pakkumisel (sh finantsteenuste kaugturgunduse direktiivi vastuvõtmine);
- kliendikaebuste kiire lahendamine kohtuväliste institutsioonide abil;
- internetikaubanduse reguleerimine (e-kaubanduse ja kaugturgunduse direktiivi vastuvõtmine);
- kindlustusvahenduse reeglite ning kindlustussektori tarbijakaitse põhimõtete ühtlustamine (kindlustusvahendajate direktiivi uuendamine);
- riigisiseste maksete ja piiriüleste väikeste ülekannete eest võetava tasu ühtlustamine.

ELi finantsturgude jätkuva stabiilsuse tagamine

Finantssektori järelevalvajad peavad süsteemse ja institutsionaalse riskiga toimetulekuks olema kursis uute finantsriskide allikatega ja nüüdisaegse järelevalvepraktikaga ning võtma arvesse turu olukorra muutusi. Selle tagamiseks on tegevuskavas lähtutud järgmistest põhimõtetest:

- ELi finantssektori usaldatavusnormatiive ei ole vaja radikaalselt muuta, kuid neid tuleb kaasajastada, võttes arvesse Baseli Pangajärelevalve Komitees ning erinevais ELi komiteedes ja erinevail foorumidel tehtut (direktiivid pankade ja kindlustusettevõtete reorganiseerimise ja likvideerimise, e-raha ja rahapesu kohta, kapitali adekvaatsuse raamistik);
- riiklike finantsjärelevalveasutuste koostöö on finantsstabiilsuse tagamiseks piisav ning ei ole vaja luua uut ELi tasemel toimivat asutust. Finantskonglomeraatide järelevalve kohta on vastu võetud vastav direktiiv;
- oluline on teha koostööd nii sektoritevahelistel diskussioonifoorumidel kui ka piiriülelüliselt ühes ja samas sektoris.

Finantsturgude lõimumise toetamine fiskaalreeglitega

Praegu on finantsturgude lõimumise üks suuremaid takistusi riigiti erinevad maksustamisreeglid, mis ei võimalda ideaalset finantsteenuste siseturgu luua. Seetõttu sisaldab finantsteenuste tegevuskava meetmeid, mille eesmärk on vähendada finantsaktiivsust pärssivat riikidevahelist võistlust maksude alandamiseks (maksukonkurentsi), kuid mitte harmoneerida maksustamist erinevais riikides. Reguleeritavaks valdkondadeks on näiteks elukindlustuse ja pensionifondidega seotud maksete, kuid ka hoiuseintresside maksustamine erinevais riikides tegutsevail isikuil.

■ Olukord ELi finantssektoris ja finantsteenustealase tegevuskava täitmine ■

Väga tugev dereguleerimine on tinginud pangasektori erakordse kasvu euroliidus. Enamikus riikides suurenes pankade varade suhe rahvamajanduse koguprodukti kahekümne aastaga (1981–2000) umbes kaks korda. Regulaatiivaktide vähendamise tulemusena on oluliselt suurenenud üleeuroopaline konkurents ning finantstoodete spetsialiseerumine ja keskendumine konkreetsetele kliendigruppidele, kuigi sellise arengu kiirus ja ulatus on olnud riigiti erinev.

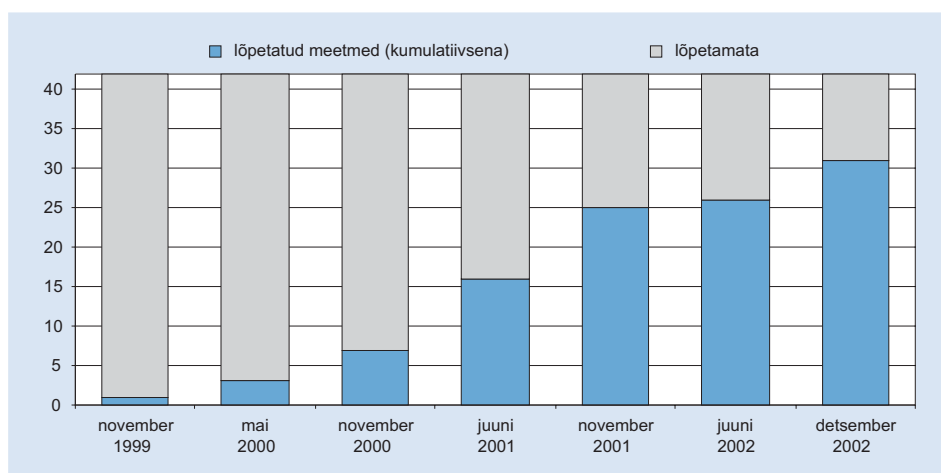
Ehkki Euroopa pangandus on üks konkurentsile avatumaid valdkondi maailmas, on finantslõimumine jäänud suhteliselt tagasihoidlikuks. Põhjus võib olla nii selles, et riigiti on erinevused endiselt piisavalt suured, kui ka selles, et tehtud sammud ei ole jõudnud veel oma mõju avaldada. Lõimumise tase erineb liikmesriigiti ning suuri erinevusi on ka jae- ja hulgisektori vahel.

Jaepanganduses on kodumaisel pangal olulisi eeliseid, kuna mitmete autorite sõnul ei ole pangateenuste puhul tegemist homogeensete toodetega ja seetõttu ei kehti nende kohta ühtse hinna reegl. Jean Dermine märgib, et

- jaetarbijaile on oluline usaldus ja kindlustunne, mida pakub tuntud ja lähedal asuv pank;
- jaetarbijad armastavad osta finantsteenuseid paketina sellelt pangalt, mis pakub ka makseteenust;
- laenamisel on tihti probleemiks asümmeetriline info. Seda aitab leevendada kohalike olude tundmine¹⁰.

Samasugused põhjendused kehtivad ka kindlustussektori kohta ning seetõttu on mõisteta, miks ei ole seni õnnestunud luua toimivat jaeteenuste siseturgu. Suuri finantsasutusi ja muid ettevõtteid kaasav hulgipangandusturg on mõistagi oluliselt integreerunud kui jaeturg. Olulist rolli on siin mänginud euro kasutuselevõtt: tekkinud on tõeliselt lõimunud rahaturud, kus pankadevaheliste lühiajaliste hoiuste intressimäärad on praktiliselt ühesugused. Samuti on hulgituru lõimumist soodustanud reaalajas toimiv arveldus- ja kliiringsüsteem, mis on mõeldud suurte turuosaliste piiriüleste maksete jaoks.

Finantsteenustealase tegevuskava elluviimisel on EL olnud suhteliselt edukas – tänaseks on 42 esialgsest meetmest täidetud enam kui kolmveerand (vt joonis 2). Ka ELi õigusaktide rakendamine liikmesriikides on olnud finantssektoris oluliselt edukam kui siseturu muudes valdkondades. Seega on reaalne, et tegevuskava elluviimisega jõutakse lõpule 2005. aastal (väärtpaberituru valdkonnas 2003. aastal), mil peavad kõik vastu võetud seadused olema rakendatud.

Joonis 2. Finantsteenustealase tegevuskava täitmine

¹⁰ J. Dermine. *European Banking: Past, Present and Future*. 2002. www.ecb.int/home/conf/cbc2/dermine_comp.pdf

Tegevuskava täitmist toetab ka asjaolu, et **2002. a lõpus otsustati laiendada nn Lamfalussy¹¹ raamistiku kehtivust väärtpaberite valdkonnalt kogu finantssektorile**. See võimaldab seadusi kiiremini menetleda – senine ELi Ministrite Nõukogu ja Euroopa Parlamendi kaasotsustamismenetlus oli suhteliselt kohmakas ja aeganõudev. Lamfalussy plaani kohaselt tegelevad seaduste väljatöötamise ja rakendamise jälgimisega nende asemel kõrgetasemelistest ekspertidest koosnevad komiteed, mille töö on paindlikum. Kaasotsustamismenetlust tuleb jätkuvalt kasutada põhimõtteliste raamseaduste korral, kuid nendel põhinevate tehnilisema iseloomuga õigusaktide väljatöötamine, heakskiitmine ja rakendamise jälgimine on antud komiteede pädevusse. Väärtpaberiturualaste õigusaktide puhul hakati Lamfalussy raamistikku kasutama 2002. a alguses ning saadud positiivsed kogemused andsid julgust kasutada seda teistegi finantssektori osade seaduste menetlemisel. Ideaalsel juhul hakkab komiteede süsteem kirjeldatud põhimõtete kohaselt toimima 2004. a alguses.

Kuigi Lamfalussy raamistiku koostamise ja selle laiendamise ajendiks on olnud hirm, et finantsteenuste alast tegevuskava ei suudeta õigel ajal täita, on see samm tervitatav ka finantsteenuste valdkonna väga kiire muutumise tõttu. Sageli ei jõua regulatiivne keskkond muutustega piisavalt kiiresti kohaneda, kuid Lamfalussy raamistik võimaldab neile senisest kiiremini reageerida.

■ ELi finantssektorialased õigusaktid ja Eesti ■

Liitumisläbirääkimistel ELiga hinnati kõigi Eesti, sh ka finantssektori valdkonda kuuluvate õigusaktide vastavust ELi õigustikule. Iga õigusakti puhul hinnati selle rakendamise võimalusi. **Finantsteenuste valdkonnas pidas Eesti sobivaks kogu ELi õigustiku ülevõtmist euroliiduga ühinemise hetkeks, v.a kaks üleminekuperioodi** – Eestil on kuni 31. detsembrini 2007 aega rakendada nii hoiuste kui investeeeringute kaitse tagamiseks ELi õigustikuga ette nähtud minimaalset hüvitussummat (20 000 eurot ehk ca 313 000 krooni).

Pärast läbirääkimiste lõpetamist teenuste vaba liikumise peatüki üle hakkas Eesti pidevalt jälgima euroliidus vastuvõetavaid uusi õigusakte ja hindama nende rakendatavust Eestis. Alates liitumislepingu allkirjastamisest 16. aprillil 2003 on Eestil ELis vaatleja staatus ning võimalik avaldada oma arvamust juba euroliidu seaduste väljatöötamise ajal. Alates ELiga liitumisest, mis toimub eeldatavasti 1. mail 2004, saab Eesti kõigis küsimustes ka hääleõiguse.

■ Kokkuvõte ■

Piirideta Euroopa loomine on olnud ELi juhtideeks juba ühenduse algusest peale. See on aja jooksul laienenud tolliliidust siseturgu hõlmava ühtse turuni. Koos siseturu üldise arenguga on samas suunas arenenud ka finantsteenuste valdkond.

¹¹ Alexandre Lamfalussy juhtis selle komitee tööd, mis pakkus välja ülalpool kirjeldatud reformi, et kiiremini menetleda väärtpaberiturgu reguleerivaid õigusakte.

Esimestel aastakümnetel rajanes finantssektori üleeuroopaline integratsioon suuresti pangandusel ning sektori muudes osades olid liikmesriikidevahelised piirangud endiselt jäigad. 1993. aastaks lõpetatud siseturu programm tõi selles osas põhimõttelise muutuse. Programmiga kaotatud liikumiskiirangud neljas valdkonnas panid aluse tegutsemislitsentside, erinevate regulatiivaktide ja järelevalve põhimõtete ühtlustamisele.

Asjakohasel institutsionaalsel raamistikul põhineva finantsturgude integratsiooni positiivne mõju majanduse arengule on leidnud kinnitust mitmes teoreetilises ja empiirilises uuringus. Samadel põhimõtetel on viimaseil aastail toimunud ka ELi finantsteenuste valdkonna edasine ühtlustamine, kus reegleid täiendatakse vastavalt majanduse ja seaduste arengule ning ühtse turu süveneva lõimumise tagamiseks.

Samasuguseist põhimõttest lähtub ka 1999. aastal heaks kiidetud finantsteenustealane tegevuskava. Selles on ette nähtud rakendada 2005. a lõpuks 42 erinevat meetet, mis soodustavad finantssektori lõimumist tõstmaks sektori efektiivsust. Need sammud on üks osa Euroopa Ülemkogu poolt Lissabonis seatud eesmärgist, et Euroopa Liidu majandus muutuks aastaks 2010 kõige konkurentsivõimelisemaks maailmas. Võetavad meetmed peaksid erinevate hinnangute kohaselt suurendama ELi SKPd järgneva kümne aasta jooksul ca 1,4%...1,6%. Tegevuskava täitmine on seni olnud edukas ning seda toetab õigusaktide lihtsama menetlemise kasutamine väärtpaberituru valdkonnas ja samade põhimõtete kavandatav laiendamine finantssektori teistele osadele.

Eestis rakendub ELi finantsteenuste valdkonna õigustik peaaegu täielikult siis, kui meie riik ühineb euroliiduga. Jääb vaid kaks erandit, mille suhtes on kokku lepitud üleminekuperiood. Seega hakkab ka Eesti osa saama ELi ühtse turu eelistest. Lisaks avaneb tänu liikmestaatusele ka meil võimalus mõjutada ELi õigusaktide edasist kujundamist, sh finantsteenuste valdkonnas.